

SUDSKA KRONIKA: SLUCAJ MILOSEVIC

Author: IWPR
ICTY

Okrivljeni je najavio da ce pozvati jos oko 200 svjedoka, ali mu usprkos tome nije odobreno produzenje dokaznog postupka obrane

Suci Haskog tribunala odbacili su ovoga tjedna kao „preuranjen“ zahtjev Slobodana Milosevica za odobrenjem dodatnog vremena potrebnog za pobijanje optuzbi za ratne zlocine.

Rasprava o tome pokrenuta je nakon sto je okrivljeni, koji i pored kronicnih zdravstvenih problema insistira na samostalnoj obrani, podnio popis s imenima 199 svjedoka koje namjerava pozvati u nastavku sudjenja.

Milosevic je vec potrosio vise od dvije trecine vremena koje mu je dodijeljeno za dokazni postupak obrane. A saslušao je svega cetrdeset i jednog svjedoka.

Suci su ga nerijetko upozoravali da ne trosi vrijeme na ponavljanje onoga sto je vec receno ili u pravnom smislu irelevantno, kao i da ne koristi sud kao politicku pozornicu.

Takodjer su ga kritizirali i zbog prekomjerne usredotocenosti na optuznicu koja se tice zlocina pocinjenih na Kosovu potkraj devedesetih. Naime, u dosadasnjem toku sudjenja, Milosevic prakticno nije ni dotakao navode sadrzane u „bosanskoj“ i „hrvatskoj“ optuznici za ratne zlocine pocinjene u sukobima koji su prethodili kosovskom.

No, optuzenikov se pristup nije promijenio ni tokom ovoga tjedna, prilikom saslušanja za sada posljednjeg svjedoka obrane – bivseg generala Vojske Jugoslavije (VJ), koji je tokom 1999. boravio na podrucje u kojem se navodno dogodio veliki broj zlocina.

Prema postojećem proračunu, Milosevicu je preostalo samo 106 sati do isteka vremena namijenjenog dokaznom postupku obrane. Na osnovu trajanja dokaznog postupka optuzbe, i obrani je dodijeljeno ukupno 360 radnih sati.

Okrivljeni je proteklog tjedna najavio da ce mu za saslušanje zeljenih svjedoka – medju kojima su, pored ostalih, i britanski premijer Toni Bler (Tony Blair), njemacki kancelar Gerhard Sreder (Gerhard Schroeder), te bivsi predsjednik Sjedinjenih Drzava, Bil Klinton (Bill Clinton) – fakticki biti potrebno jos oko 420 sati.

S druge strane, tuzilac Dzefri Najs (Geoffrey Nice) upozorio je da bi, s obzirom na dosadasnji tempo rada, Milosevicu za saslušanje svih tih svjedoka bilo potrebno jos oko pet godina.

Zbog cinjenice da okrivljeni pati od povisenog krvnog tlaka, radni tjedan traje samo tri dana, odnosno ukupno 12 sati. Osim toga, izvjesna kolicina vremena odlazi na unakrsno ispitivanje svjedoka od strane optuzbe, kao i na raspravu o razlicitim proceduralnim pitanjima.

Milosevic uporno tvrdi kako u sudskom postupku koji se protiv njega vodi vrijeme niposto ne smije biti ogranicavajuci faktor. „Pravo na obranu ne smije biti matematicki skracivano i ogranicavano, jer se ono ne mjeri vremenom“, rekao je on predsjedavajućem sucu, Patriku Robinsonu (Patrick Robinson). „I vama je to sasvim jasno.“

Okrivljeni se takodjer pozalio na jos neke okolnosti, isticuci kako i one citavo sudjenje cine nepravednim.

Konkretno, pozvao se na to da je tuziocima bilo dozvoljeno da oko dvije trecine svih svjedocenja podnesu u pisanom obliku. Njemu pak – kako kaze – nedostaju resursi za takav pristup pri izvodjenju dokaza obrane.

Na pitanje suca Robinsona znaci li ta primjedba i zahtjev za produzenje utvrdjenog roka, okrivljeni je odgovorio. „Nadam se . . . da je to ocigledno.“

Iako su najavili da ce im za raspravu o ovom pitanju biti dovoljna petnaestominutna pauza, suci su se u sudnicu vratili tek poslije 45 minuta.

Sudac Robinson je Milosevicu prvo rekao da mu, kada je rijec o podnosanju pisanih izvjava, na raspolaganju stoje „potpuno isti resursi“ kojima je prethodno raspolagala i optuzba.

Potom je na racun optuzenog uputio kritiku zbog toga sto se samoinicijativno odrekao izvjesnih pogodnosti, a prije svega placenih usluga dvoje sluzbenih branilaca i njihove ekipe, kao i usluga trojice pravnih suradnika i oficira za vezu zaduzenog za administrativna pitanja, te upotrebe ureda.

Naglasavajuci kako u ovoj fazi nije spreman za raspravu o produzetku procesa, sudac Robinson je okrivljenog posavjetovao da „sto bolje iskoristi“ preostalo vrijeme.

Ostatak tjedna uglavnom je protekao u ispitivanju generala Milosa Dosana, u cijoj je nadleznosti pocevsi od srpnja/jula 1998. bila protuzracna brigada smjestena u kosovskom gradu Djakovici.

Dosan je dotakao niz pojedinačnih incidenata spomenutih u kosovskoj optuznici, ukljucujuci navodne napade srpskih i jugoslavenskih snaga sigurnosti na dzamiju u Djakovici i okolinu Kerima.

General je izjavio da je osobno vidio kako je djakovicka dzamija izgorila tokom jednog od napada zracnih trupa NATO-a.

Sto se pak tice okoline Kerima, on je rekao da je noc kada je navodno izvršen napad – u kojem je stradalo pedesetak ljudi, dok je vise desetina kuca spaljeno – proveo na oko 500 metara udaljenosti od mjesta dogadjaja. Usprkos tome, ni on, niti bilo tko s kim je naknadno razgovarao, nije primijetio nista neobicno.

Dosan je sucima rekao i da su njegove jedinice sudjelovale u jednoj drugoj operaciji koja se takodjer spominje u optuznici. U pitanju su dogadjaji koji su se tokom travnja/aprila 1999. godine odigrali na podrucju Meje, Orize i Korenice.

U optuznici se navodi da je na ta mjesta izvršen napad s ciljem protjerivanja stanovnistva albanske nacionalnosti. Tom prilikom su, prema tvrdnjama tuzilastva, iz povorke bjegunaca bili izdvajani muskarci, koji su potom ubijani. Njih oko tri stotine jos uvijek se vode kao nestali, s tim da su osobni dokumenti barem sedmorice naknadno pronadjena u masovnoj grobnici nedaleko od Beograda.

Dosan je pak insistirao na tome da je citava operacija bila uperena protiv pripadnika Oslobodilacke vojske Kosova (OVK). Prisjetio se da tokom nje nije bio ispaljen niti jedan metak. Rekao je i kako nije sasvim

siguran je li itko od „terorista“ uopce bio ubijen, tvrdeci da za to pitanje nije ni nadležan.

Takodjer je kao puku „fantastiku“ odbacio navode optuzbe po kojima su stotine leseva Albanaca poginulih u kosovskom sukobu bili pokopani u masovne grobnice, koje su naknadno ekshumirane na teritoriji „uze“ Srbije.

On je istakao da je transport tijela s Kosova u to vrijeme bio fakticki nemoguc, s obzirom na zestinu sukoba i cinjenicu da je NATO u Srbiji srusio veliki broj mostova.

Pred kraj tjedna, suci su od Milosevica zatrazili da sazna jesu li njegovi pravni savjetnici u posjedu onog dijela Dosanovog ratnog dnevnika koji se odnosi na zbivanja u Meji, odnosno ubojstva koja su se tamo odigrala.

Jer, upravo te stranice nisu ukljucene u dokumentaciju koju je svjedok podnio sudu.

Dosanovo svjedočenje bit će okončano 25. listopada/oktobra, kada će se nastaviti sudjenje Milosevicu.

Michael Farquhar je izvjestac IWPR-a iz Londona.

Location: Kosovo

Focus: Medunarodni krivicni sud za bivsu Jugoslaviju

Source URL: <https://iwpr.net/sr/global-voices/sudska-kronika-slucaj-milosevic-32>